

Altın Asma Köprü

Yavuz DEMİRKIRAN

Altın Asma Köprü

Yavuz DEMİRKİRAN

Güneşli Çayır Vadisi diyarında, Prenses Lila yüksek kuleleri olan bir şatoda yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, iki topuz yapılmış kıvrırcık siyah saçları ve hayranlıkla dolu büyük el gözleri vardı. Gök mavisi tuniğinin altın şeritleri vardı ve göğsünde küçük gümüş bir yıldız iğnesi parlıyordu. Her sabah, geniş nehrin karşısındaki komşu krallık Güneş Oyukları'na bakar, orada büyülü bir altın asma köprünün yüksekte kalkık durduğunu görürdü.

Altın köprü görülmeye değer bir harikaydı. Korkulukları güneş gibi parlıyor, zincirleri minik ışıklarla ışıldıyordu. Ama yıllardır kimse ondan geçmemişti. Köprü sımsıkı kapalı kalıyordu ve kimse nedenini bilmiyordu. Lila sık sık diğer tarafta, Güneş Oyukları'nın çocuklarının oynadığı yerde neler olduğunu merak ederdi. Onlarla tanışmayı, hikâyeler ve oyunlar paylaşmayı hayal ederdi.

Lila'nın babası ayır Vadisi Kralı Alric, uzun boylu, geniş omuzlu, gür sakallı ve koyu mor cübbeliydi. Kral olduđu için köprünün kendisine açılması gerektiğine inanıyordu. Bir gün köprüye yürüdü ve bağırdı: 'Hemen açıl! Sana emrediyorum!' Ama köprü kımıldamadı. Yumuşak, inatçı bir uğultuyla kapalı kaldı.

Sırada Güneş Oyukları Kraliçesi Mara vardı; uzun gümüş-siyah örgülü, zümrüt elbiseli zarif bir kadındı. Köprüye gururlu, kraliyet sözleri söyledi. 'Ben senin kraliçenim! İtaat etmelisin!' diye buyurdu. Ama altın asma köprü yalnızca parıldadı ve kalkık kaldı. Büyükler homurdanıp birbirlerini suçlarken çocuklar uzaktan izliyordu.

Prenses Lila beklemekten yoruldu. Şatodan sessizce sıvışıp nehir kıyısına yürüdü. Karşı taraftan kum sarısı saçlı, kırmızı tunikli bir oğlan ona el salladı. Bu, Kraliçe Mara'nın oğlu Prens Toby'ydi. Lila'nın yüreği hopladı. İki eliyle karşılık verdi ve seslendi: 'Merhaba! Beni duyabiliyor musun?'

Toby onu duydu ve gülümsedi. Parlak yeşil gözleri ve çenesinde küçük bir yara izi vardı. 'Seni duyabiliyorum!' diye bağırdı. 'Köprü annem için açılmıyor. Belki kimse için açılmaz.' Lila bir an düşündü. 'Belki mesele kral ya da kraliçe olmak değildir,' dedi. 'Belki başka bir şeydir.'

Lila cebinden küçük bir ekmek çıkardı. İkiye böldü ve yarısını Toby'ye doğru uzattı. 'Biraz ister misin?' diye sordu. Toby'nin gözleri parladı. Başını salladı ve suyun üzerinden uzandı. Elleri nehrin üzerinde buluştu ve ekmek kırıntıları suya düşerken gülüşerek ekmeği paylaştılar.

Ekmeęi paylařırken köprünün zincirleri boyunca yumuřak bir altın parıltı yayıldı. Asma köprü gıcırdayıp birazcık indi. Lila ve Toby řařkınlıkla soluk aldı. 'Hareket ediyor!' diye fısıldadı Toby. 'Köprü bizi seviyor!' Birbirlerine gülümsediler ve köprü, uzun bir uykudan uyanıyormuř gibi biraz daha indi.

Toby cebindeki ahşap oyuncak atı hatırladı. Onu çıkarıp köprü'nün kenarına koydu. 'Belki köprü de oynamak istiyordur,' dedi. Küçük at altın kalasların üzerinde gururla durdu. Köprü mutlu bir uğultu çıkardı ve biraz daha indi. Lila ellerini çırpı. 'İşe yarıyor!' diye haykırdı.

Lila ve Toby iki krallığın diğer çocuklarına seslendi. 'Gelin, oynayalım!' diye bağırdılar. Kısa süre sonra Çayır Vadisi ve Güneş Oyukları'ndan çocuklar köprüde toplandı. Toplar, bebekler ve tatlı meyveler getirdiler. Gülüştüler ve oyuncaklarını paylaştılar. Altın asma köprü giderek daha da indi, neredeyse yere değecekti.

Şatolarından Kral Alric ve Kraliçe Mara köprünün hareket ettiğini gördü. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde nehir kıyısına koştular. 'Bu nasıl oluyor?' diye sordu Kral Alric. Kraliçe Mara başını salladı. 'Bunu çocuklar yapıyor,' diye fısıldadı. 'Birlikte oynuyor, paylaşıyor ve gülümsüyorlar.' Büyükler köprü inerken sessizce izledi.

Köprü sonunda yumuşak bir gümbürtüyle yere oturdu. Lila ve Toby üzerinden koşup birbirlerine sarıldı. Diğer çocuklar da sevinç çılgınlıkları atarak onları izledi. Köprü sıcacık parladı ve herkes onun huzurlu büyüsünü hissetti. 'Yalnızca barışçıl ziyaretçilere açılıyor,' dedi Lila. 'Nezaket ve güvenle gelenlere.'

Kral Alric ve Kraliçe Mara birbirlerine baktı. Gururlu yüzleri yumuşadı. 'Bağırmakla hata ettik,' diye itiraf etti Kral Alric. 'Nezaketle gelmeliydik.' Kraliçe Mara başını salladı. 'Şimdi birlikte geçelim.' Köprüye adım attılar ve köprü ayaklarının altında sağlam kaldı. Krallıklar artık ayrı değildi.

O akşam iki krallık büyük bir şölen düzenledi. İki taraftan çocuklar oyunlar oynadı ve hikâyeler paylaştı. Lila ve Toby yan yana oturdu, sonunda en iyi arkadaş olmuşlardı. Altın asma köprü açık kaldı, krallıklar arasında parlayan bir yol oldu. Herkes, tıpkı çocukların gösterdiği gibi, güven ve nezaketle ondan geçti.

O günden sonra altın köprü bir daha hiç kalkmadı. Kral Alric ve Kraliçe Mara dost oldu ve sık sık birbirlerini ziyaret ettiler. Çocuklar herkese güvenin ve barışçıl yüreklerin her kapıyı açabileceğini, büyülü bir kapıyı bile açabileceğini öğretti. Lila ve Toby bir fark yarattıklarını bilerek gülümsedi.

Ve böylece altın asma köprü barışın ve işbirliğinin simgesi olarak durdu. Çayır Vadisi ve Güneş Oyukları krallıkları birlikte gelişti ve çocuklar nezaketin en güçlü büyü olduğunu bilerek büyüdü. Ne zaman biri köprüden geçse, gülümseyerek geçerd, çünkü köprü yalnızca barışçıl ziyaretçilere açılırdı.